

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1370/2019
13.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац, Звездане Лутовац, Бранка Станића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ... кога заступа пуномоћник Гордана Булатовић, адвокат из ... против туженог ББ, чији је пуномоћник др Љубиша Павловић, адвокат из ... ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 67/19 од 25.01.2019. године, у седници већа одржаној 13.06.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 67/19 од 25.01.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 67/19 од 25.01.2019. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 590/17 од 11.10.2018. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужени на име неисплаћеног дела зараде за период од 01.10.2012. до 30.09.2015. године исплати укупан износ од 1.396.013,02 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе за период од октобра 2012. године до августа 2015. године у висини и на начин ближе одређен овим ставом изреке. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка плати износ од 144.705,00 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж1 67/19 од 25.01.2019. године одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Ужицу П1 590/17 од 11.10.2018. године. Одбијен је захтев туженог којим је тражио да се тужилац обавезе да му накнади трошкове жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Ревизију је изјавио и с позивом на члан 404. став 1. ЗПП, због потребе разматрања правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана и ради уједначавања судске праксе.

У одговору на ревизију тужени предлаже да се ревизија одбаци, трошкове је тражио.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за примену овог института, јер у конкретном случају не постоји потреба за новим тумачењем права, нити за уједначавањем судске праксе узимајући у обзир садржину тражене судске заштите и начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева. У побијаним нижестепеним пресудама, изражен је правни став да тужилац неосновано потражује разлику зараде применом коефицијента у висини од 2,60 садражног у обрачуну зарада, јер се у спорном периоду није примењивао ни један од посебних колективних уговора којима је утврђена висина цене рада, која није била прописана ни Правилником о раду код туженог, тако да тражени коефицијент, приликом обрачуна разлике зараде није коефицијент који тужиоцу припада по наведеним колективним уговорима за послове које је обављао у утуженом периоду (возач), па у том смислу, разлози нижестепених пресуда не одступају од досадашње праксе Врховног касационог суда по том питању.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате разлике зараде поднета је суду 24.11.2015. године. Вредност предмета спора је 1.396.013,02 динара.

У овом спору из радног односа који се односи на потраживање у новцу у коме вредност предмета спора од 1.396.013,02 динара (у девизној

противвредности од 11.565,00 евра) очигледно не прелази 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужиоца није дозвољена.

Како трошкови састава одговора на ревизију не представљају оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП, то је одлучено као у изреци под три.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић